

Levensverhaal van

Rosa Giberte Müdispacher, geboren 16 februari 1901 in Zürich CH.

Het verhaal is geschreven door Heidi van den Bos geboren 1932
in Zanvoort/Haarlem NL - Dochter van Rosa

Na de 'Realschule' te hebben doorlopen (onze H.B.S.) ging ze een jaar naar Frans Zwitserland om Frans te leren op een kostschool. Ze hield van reizen. Haar vader was ingenieur, hij werkte bij Braun en Boverly in Kuala Lumpur. Als hij op verlof ging, per boot naar Italië en dan verder per trein naar Zwitserland, vroeg hij zijn dochter om hem in Italië tegemoet te komen. Ze ging dan alleen op reis, op ongeveer 20-jarige leeftijd.

Ook is ze een jaar op een kostschool geweest en ze heeft bij een bekende kostuumontwerper het vak geleerd.

Haar vader was van mening dat ze, in geval van een oorlog, haar eigen vossen zou kunnen naaien. Het is inderdaad van pas gekomen in de oorlogsjaren.

Ze ging daarna werken bij een diplomatengezin, waarmee ze verbleef in Roemenië, Hongarije, Italië en uiteindelijk in Nederland. De echtgenote van de diplomaat was zangeres. Mijn moeder gaf Franse les aan de twee kinderen, ze naaide hun kleding, ze maakte de reserveringen voor de optredens van mevrouw, ze boekte hun reizen enz. Dat was in het jaar 1924.

Toen ze in Den Haag woonden is mevrouw, bij het posten van een brief, bij het oversteken van de straat aangereden door een auto, waarbij ze het leven liet. Omdat de kinderen al groter waren en ze binnen korte tijd naar een kostschool zouden gaan, is mijn moeder naar ander werk gaan zoeken.

Ze woonde eerst in Utrecht, waar ze in een zaak gewerkt heeft als verkoopster, daarna verhuisde ze naar Haarlem. Ze is weer een tijdje in een gezin gaan werken. Op zondag kon men voor een kwartje s' middags naar het concertgebouw in Amsterdam. Ze hield zielsveel van klassieke muziek. Ze heeft in Amsterdam mijn vader ontmoet, die ook in de muziek thuis was. Hij speelde viool, weliswaar als amateur, maar het bracht ze toch samen.

In 1927 zijn ze getrouwd, ze hebben eerst gewoond in Zandvoort, waar hun eerste kind is geboren, helaas is hij na 10 dagen overleden. Ze verhuisden naar Haarlem, waar de zoon en de meisjestweeling werden geboren uiteindelijk gingen ze in Heemstede wonen.

Tijdens de oorlog verbleven ze daar.

In het begin was er nog van alles te koop in de winkel, maar naarmate de jaren vorderen werd het minder en ging alles op de bon. Men mocht niet meer naar het buitenland reizen, wat voor mijn moeder natuurlijk vreselijk was, ze zag haar ouders, broer en zuster jaren lang niet. Ze had dikwijls heimwee, vooral tijdens de feestdagen. Tot overmaat van ramp overleed haar moeder in 1943. Ze heeft de begrafenis niet kunnen bijwonen.

In 1944 werd de voedselvoorziening rampzalig. Mijn moeder ging dikwijls helemaal met de fiets naar Noord-Holland om bij de boeren haar prachtige linnengoed uit Zwitserland te ruilen voor eten. Soms werd dat dan onderweg nog in beslag genomen door de Duitsers.

Kolen waren er ook niet meer. Mijn vader ging in de nacht met zijn zoon hout stelen in het bos van Godfried Bomans, die langs de Leidsevaart woonde in een grote villa. Ze konden via de bevroren vaart naar huis komen. Wij kinderen waren de dag daarna aan het zagen en hakken om weer een tijdje te kunnen stoken. De Duitsers vorderden fietsen, dekens, radio's. Je moest alles verstoppert. Als ze aan de deur kwamen, kon mijn moeder ze natuurlijk in het Duits te woord staan.

Beslist, maar toch vriendelijk, vertelde ze de soldaten, dat ze haar kinderen niet in de kou wilde laten slapen. Het hielp soms. Moeder maakte van verschoten jassen, weer kleren voor ons. Ze heeft eens een broek gemaakt uit 13 stukken, we waren reuze trots op haar.

Wij kinderen gingen met ons drieën op een fiets zonder banden naar de Haarlemmermeer in de oogsttijd van graan, een zakje tarwe halen, we moesten uren in de rij staan in de winterkoude. Thuis gekomen gingen we het graan malen in de koffiemolen. Gemengd met water werd het een brood. Gist was er niet meer. De elektriciteit werd ook afgesloten. Er werd een fiets in de kamer gezet, om de beurt moesten we trappen om via de dynamo wat stroom te krijgen. Toch kon mijn moeder nog lekker koken met suikerbieten, wat wortels, soms een aardappel en bloembollen. We aten 2x per dag, om 10 uur en om 16 uur.

Na de oorlog mochten de Zwitsers, vrouw en kinderen naar Zwitserland. Was de vrouw Zwitsers, dan mocht haar man niet mee, alleen de kinderen. Het was bij aankomst in Bazel, na 36 uur in de trein gezeten te hebben, of we in het paradijs kwamen.

Mijn oom kocht voor ons, toen we aankwamen, een zak hete kastanjes. Die smaakten precies als de vele bloembollen die we in de oorlog gegeten hadden. We konden ze haast niet door onze keel krijgen en gaven ze bijna allemaal aan mijn moeder, die er zoveel van hield vroeger. Mijn oom was diep geroerd dat wij zo lief voor mama waren, hij moest eens weten. Toen we onze eerste appel kregen, vielen we mijn oom om z'n nek van vreugde.

Aan het eind van de oorlog is de tweeling naar Drente gebracht op 13 februari vertrokken vader met de kinderen per bakfiets. We hebben er drie dagen over gedaan. Nu hadden ze thuis 5 voedselbonnen voor 3 personen. Het hielp wel een beetje. Dit was dan zo'n beetje het leven van mams in de oorlog.

Dit is het originele verhaal van Heidi van den Bos.

1970-1973 war Rosa van den Bos - Müdspacher, Präsidentin des Schweizerklubs Amsterdam.

Heilig war ihr das organisieren der Kinderweihnachten und ihre Spezialität war Weihnachtsguezli backen. Es ist nicht ganz deutlich wann sie Mitglied vom Schweizerklub geworden ist.

Fotos aus dem Leben von Rosa Gilberte van den Bos – Müdespacher

Rösli v/d Bos

Gatte Piet v/d Bos

Zwillinge Heidi & Frieda

Kindern mit vader v/d/Bos

Rösli mit den drei Kindern

Heidi, Piet, Frieda,

Ihre drei Kindern

Frieda & Heidi

Familie v/d/Bos

Rösli mit Kindern, Zandvoort

Die ‚Gute‘ Alte Zeit

Familie v/d/ Bos

50 Jahre verheiratet

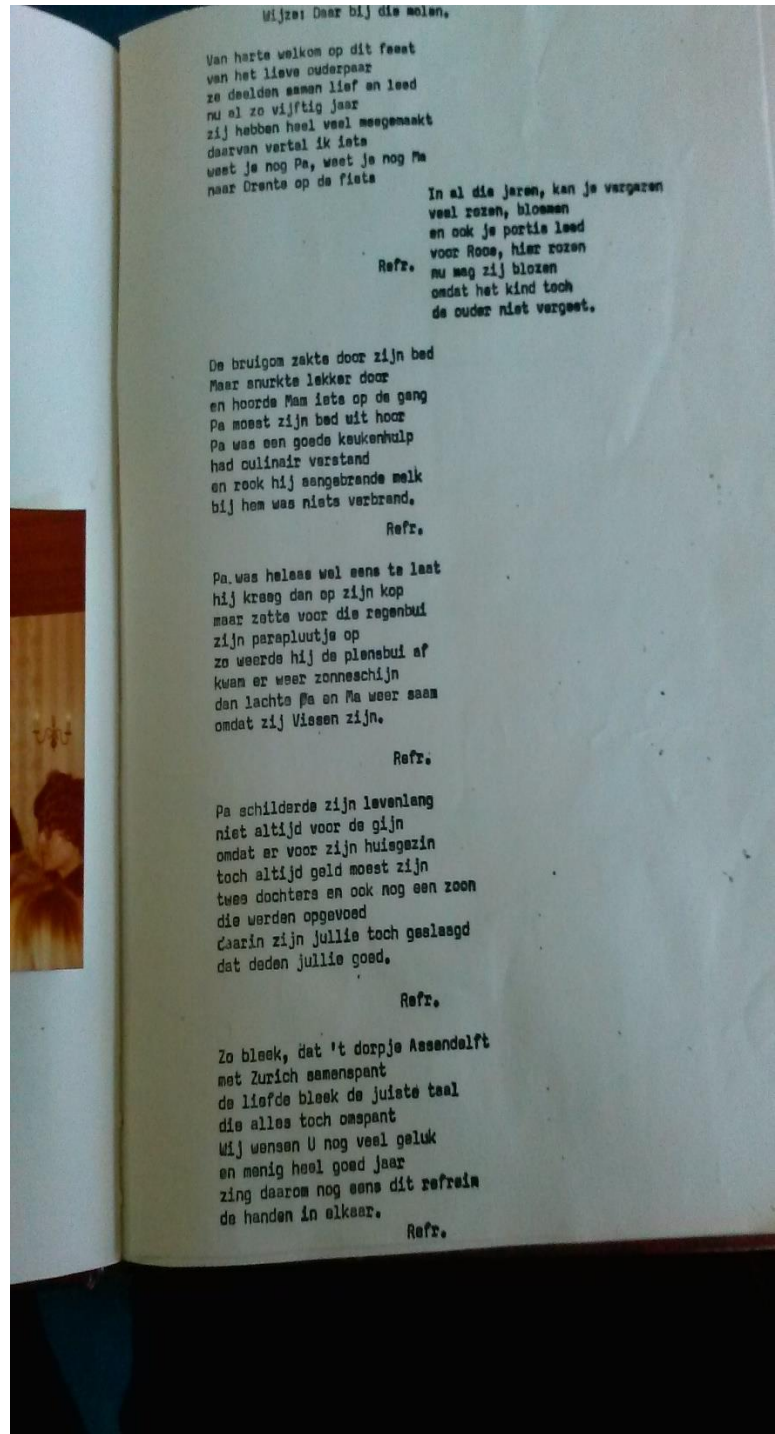
Rösli war immer kreativ und

tüchtig. Sorgsam war sie für Ihre

Kinder, Familie und Bekannten

Stickarbeiten mit Schweizerischen Mustern. Oben ein Gedicht Song zum 50 jährigen Hochzeitsfeier.

Bei meinem Besuch im Herbst 2014 an Heidi und Piet habe ich die Fotos mit meinem Smart Phone gemacht. Verarbeitet und digitalisiert.

Mit Dank an Heidi

Ruth Spaargaren-Leu, Präsidentin Schweizerklub Amsterdam
 Nieuw – Vennep 14.02.2015